



Σκέψεις για ένα καταστροφικό για τους εργαζόμενους και την αριστερά ερώτημα

Νίκος Πελεκούδας

Από την επόμενη μέρα της νίκης της Ν.Δ στις ευρωεκλογές, και υπό το βάρος της εμφατικής νίκης της, είναι αλήθεια πως έχει αναπτυχτεί μια τεράστια φιλολογία για το τι μας περιμένει, αρνητικό φυσικά, εάν κερδίσει και τις βουλευτικές εκλογές. «Με το ΣΥΡΙΖΑ καλύτερα ίσως, τον ξέρουμε, δε συγκρίνεται με αυτά που είχε κάνει ο Σαμαράς» είναι περίπου αυτό που λέγεται.

Το αιτιολογικό είναι πως τόσο στα εργασιακά ζητήματα, τόσο για το δημόσιο όσο και για τον ιδιωτικό τομέα, όσο και στο πεδίο γενικότερα των κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων, μπορεί η κατάσταση να είναι δύσκολη, όμως δε θα μπορεί να συγκριθεί με αυτό που θα εφαρμόσει η Δεξιά. Τις αιτιάσεις αυτές τις αναπαράγουν και ψηφοφόροι της αριστεράς. «**Δεν είμαι ΣΥΡΙΖΑ αλλά...**»

Κανένας δε μπορεί να αρνηθεί πως στο DNA της Ν.Δ. βρίσκεται ο αντικομμουνισμός, η απαξίωση των εργαζομένων και ο ελιτισμός, ο κοινωνικός και φυλετικός ρατσισμός. Αν όμως κανείς σταθεί εκεί και μόνο, τότε έχει κλείσει πριν καν ανοίξει η οποιαδήποτε συζήτηση για οποιεσδήποτε τωρινές ή μελλοντικές εκλογές. Ακόμα περισσότερο αν τα πράγματα τα δούμε μόνο έτσι, τότε στην αντικαπιταλιστική, επαναστατική και κομμουνιστική αριστερά υπάρχει μόνο ο ρόλος του αγωνιστικού «συμπαραστάτη» των εργαζομένων. Ένα αποκούμπι στα δύσκολα. Εξανεμίζεται ο όποιος πολιτικός ρόλος της. Φυσικά και εκλογικός. Η κατάληξη είναι να μην υπάρχει καν λόγος για όποια εκλογική κάθοδο.

Καταρχάς ιστορικά, όποτε ο λαός αφέθηκε να αποδεχτεί αυτού του τύπου το δίλημμα, κυρίως με το **ΠΑΣΟΚ** απέναντι στην επάρατη δεξιά, στρώθηκε ο δρόμος σε κάποιες από τις χειρότερες πολιτικές επιλογές. «**Με το ΠΑΣΟΚ καλύτερα**» το 1985 και ακολουθούν τα πρώτα μέτρα Σημίτη στην οικονομία.

Το **1993** και αρχίζει η προετοιμασία της εισόδου στην **ONE** και υλοποιείται η **Συνθήκη του Μάαστριχτ**. Το 2000 και έρχεται το **ευρώ**. Το 2009 και ακολουθούν τα μνημόνια. Αυτό το εχθρικό για το λαό δίλημμα, δεν είναι καινούργιο. Όποτε τέθηκε, και πάντα θα τίθεται για να εγκλωβίζει τα εργατικά δικαιώματα, το αποτέλεσμα ήταν να εφαρμοστεί κανονικότητα η **βασική καπιταλιστική στρατηγική** στη χώρα. Η διαφορά ήταν στο **ρυθμό**, στην **ένταση** και όχι **στην ουσία**. Στην τελευταία περίπτωση ειδικά, το 2009, ήταν η αποτυχία Παπανδρέου να ενσωματώσει τους μεγάλους εργατικούς αγώνες και να παίξει αποτελεσματικά το ρόλο του για το κεφάλαιο, που οδηγεί στη νίκη Σαμαρά, και στην αναγκασία για τους καπιταλιστές επιτάχυνση της εφαρμογής των μνημονιακών δεσμεύσεων.

Θα πρέπει να πούμε πως τώρα, ο **ΣΥΡΙΖΑ** έχει προετοιμάσει όλο το **αντεργατικό και αντικοινωνικό πλαίσιο** όλα τα προηγούμενα χρόνια. Αυτό το πλαίσιο που μισοφανερά ξεστομίζει η Ν.Δ. Αυτό το γεγονός είναι άλλωστε το καθοριστικό που έστρεψε μαζικά το εκλογικό σώμα στο να δώσει τη νίκη στη Ν.Δ. στις 26 Μάη. Δηλαδή η προδοσία των όποιων ελπίδων, πραγματικών ή μη, που με μανία συσπείρωσε τη Δεξιά στη χώρα, που απογοήτευσε αριστερούς να πάνε να ψηφίσουν, που έσπειρε γενικά απογοήτευση. **Δεν είναι λύση τώρα να πάρει ο ΣΥΡΙΖΑ μια δεύτερη ευκαιρία**. Να μη γίνει **δωρητής ψήφου κανένας αριστερός**. Ιδιαίτερα σήμερα που ενόψει των βουλευτικών εκλογών η κυβερνητική ατζέντα της επόμενης μέρας είναι έτοιμη και συμφωνημένη.

Νέα μνημονιακά μέτρα υπό το βάρος των αξιολογήσεων από τους δανειστές, αξιολογήσεων που δεν πάνε καλά, παραμονή με όποιο τίμημα στην Ε.Ε. στην οποία ήδη έχουν εκδηλωθεί βαθιά σημάδια κρίσης, **υπεράσπιση των ΑΟΖ** και των πολεμικών και εθνικιστικών περιπετειών υπό τη μπαγκέτα των **ΗΠΑ**, εφαρμογή όλου του αντιδημοκρατικού και κατασταλτικού νομικού πλαισίου (π.χ. **ιδιώνυμο** για τις συγκεντρώσεις ενάντια στους **πλειστηριασμούς**, τιμωρία για οικονομικό έγκλημα τρομοκρατικού επιπέδου για **κινητοποιήσεις και απεργίες που «πλήττουν» την οικονομική ζωή** κ.τ.λ.).

Όποιος απ' τους δυο και αν κερδίσει στις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές, έχει έτοιμο το βασικό περίγραμμα του έργου του. Το κυριότερο είναι πως αυτό το κυβερνητικό πρόγραμμα είναι **σιωπηλά συμφωνημένο και από τους δυο**. Για αυτό και βρίσκεται **έξω από την προεκλογική περίοδο**. Επίσης δεν πρέπει να διαφύγει από κανέναν, πως υπό το φόντο ενός πολύ πιθανού σεναρίου μη αυτοδυναμίας από τη Ν.Δ., ενδέχεται να πάμε σε κυβερνήσεις **«εθνικής ευθύνης»**. Και εκεί ακόμα και η μεταξύ τους συνεργασία αναλόγως των συνθηκών δεν είναι καθόλου απίθανη.

Η διαφορά στο ρυθμό εφαρμογής αυτής της ατζέντας, όπως στα χρόνια που προηγήθηκαν, έγκειται στην ίδια την προέλευση του ΣΥΡΙΖΑ ως ένα κόμμα της αριστεράς που επιχείρησε να αξιοποιήσει το **«η αριστερά στην κυβέρνηση»** όσο και στους όρους που κατέκτησε την κυβέρνηση. Η νίκη του αποτέλεσε το 2015 ένα σημαντικό πολιτικό γεγονός για όλη τη μεταπολεμική ελληνική ιστορία. Η διαχείριση αυτών των παραγόντων από το ΣΥΡΙΖΑ, το εκλεκτό κόμμα του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου τα προηγούμενα χρόνια, ενός **αστικού καθαρά κόμματος**, ήταν που οδήγησε σε διαφορετικές ταχύτητες εφαρμογής. **Η πλήρης και οριστική μετάλλαξη του όμως δεν εγγυάται πια** τις ίδιες διαφοροποιήσεις στην πολιτική του, ή έστω μια διαφορετική ταχύτητα στα μέτρα που θα εφαρμόσει αν με εντυπωσιακό και οριακά απίθανο τρόπο κατάφερνε να ανατρέψει τη διαφορά των ευρωεκλογών από τη Ν.Δ.

Ειδικά στο πεδίο των **εργασιακών** ζητημάτων, αλλά και της αντιμετώπισης των πιο χτυπημένων λαϊκών στρωμάτων, η διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ χαρακτηρίστηκε από μια **έκρηξη επιδοματικής πολιτικής**. Είναι αυτή ακριβώς η πολιτική, με βάση την οποία κανείς δε μπορεί να σχεδιάσει σχετικά μεσοπρόθεσμα έστω τη ζωή του. Όπως το ίδιο το Σύνταγμά τους προβλέπει δεν αποτελούν τα επιδόματα υποχρεωτική μορφή κοινωνικής πολιτικής, είναι **ανά πάσα στιγμή ανακλητά**, δε μπορεί κανείς να τα προσμετρήσει στον υπολογισμό του για να πει με το ΣΥΡΙΖΑ καλύτερα. Είναι μορφή **ψευτοκοινωνικής πολιτικής, ομηρίας** για χιλιάδες ανθρώπους. Στο φόντο των αξιολογήσεων που έρχονται είναι βέβαιο πως τα περισσότερα από αυτά θα κοπούν.

Η Ν.Δ. το λέει καθαρά, ο ΣΥΡΙΖΑ το αποσιωπά αλλά θα το κάνει. Κάθε ένας που είπε πως η ζωή του έγινε λίγο πιο ανεκτή με αυτό τον τρόπο θα πρέπει να σκεφτεί πως όλα αυτά έγιναν με τους δανειστές να δίνουν **πίστωση χρόνου** για να δουν πρώτα τι θα πουν οι εκλογές.

Το έδαφος είναι στρωμένο για την αύξηση των ημερών και των ωρών εργασίας. Ήδη η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, καθιστώντας τις περισσότερες συλλογικές συμβάσεις εργασίας διακοσμητικές, ουσιαστικά ανενεργές, μεταβιβάζει τη συμφωνία για τους μισθούς και τις ώρες εργασία στους «κοινωνικούς εταίρους». Η Ν.Δ. θα κάνει πιο θαρρετά το τελικό βήμα ολοκλήρωσης όλων των αντεργατικών επιλογών.

Αλλά και στο **δημόσιο τομέα** που μπορεί να πει κανείς πως επιτέλους μεταξύ 2015 και 2018 έγιναν προσλήψεις αξίζει να δούμε τα στοιχεία. Στην τετραετία έγιναν συνολικά 67.483 προσλήψεις, οι 34.750 από αυτές σε έκτακτο προσωπικό, δηλαδή πάνω από τις μισές. Ενώ σε ό,τι αφορά τους μόνιμους προσλήφθηκαν 32.913 και αποχώρησαν 38.626 (στοιχεία από <http://apografi.yap.gov.gr>). Ναι αλλά έγιναν προσλήψεις θα πει κανείς, ίσως και καλοπροαίρετα.

Το βασικό ζήτημα είναι πως τίποτα δε δείχνει, όποιος και αν είναι ο νικητής των εκλογών, πως οι συνολικοί οικονομικοί και πολιτικοί όροι για να συνεχίσει να νιώθει κανείς ασφαλής θα συνεχίσουν να υφίστανται. Καθήκον μας είναι να σπάσουμε **τον εφησυχασμό**, την **περιχαράκωση** στο συμφέρον της

δουλειάς «μου», της περιοχής «μου», του χωραφιού «μου». Τίποτα δε συνηγορεί για κανένα εφησυχασμό.

Η Ε.Ε. που και οι δυο, αλλά όχι μόνο (π.χ. Βαρουφάκης) συνομολογούν την πίστη τους σε αυτή, περνάει μια βαθιά οικονομική και πολιτική κρίση που την εκφράζουν ακόμα και υψηλόβαθμα στελέχη της. Κανένας τους δε μπορεί να μιλήσει για την επόμενη μέρα ως μέρα σταθερότητας. Κατά συνέπεια κάθε πρόσληψη στο δημόσιο τομέα υπό το βάρος των συνολικών δεσμεύσεων ΣΥΡΙΖΑ και Ν.Δ. απέναντι στους δανειστές και το κεφάλαιο, και με το αιτιολογικό της κατάργησης οργανικών θέσεων μπορεί ανά πάσα στιγμή να παρθεί πίσω. Στην πραγματικότητα μπροστά μας βρίσκονται όλοι οι όροι ενός νέου γύρου κοινωνικής καταστροφής, και όχι λόγοι εφησυχασμού.

Το βασικότερο όμως είναι, πως όποιοι, ιδιαίτερα αριστεροί, μπαίνουν σε αυτή τη συζήτηση, το κάνουν υπό το βάρος μιας αίσθησης αδυναμίας και φόβου. Αδυναμίας ως αποτέλεσμα της απουσίας μιας ρωμαλέας και εκλογικά δυνατής **αντικαπιταλιστικής αριστεράς**, υπό το βάρος της **απουσίας αγώνων** που θα μπορούσαν να κλονίσουν τις βασικές επιλογές του κεφαλαίου μέσα από τα δύο κύρια κόμματά του. Έτσι ξαναγυρίζει η αιτιολογία της **χαμένης ψήφου**. Με τα ίδια κριτήρια και τις ίδιες **αυταπάτες** γίνεται και η συζήτηση **ενίσχυσης άλλων δυνάμεων** που έπαιξαν το δικό τους ρόλο στη μνημονιακή πραγματικότητα (Βαρουφάκης κ.λπ.).

Να ενισχυθεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ για να οργανώσει αυτή τη συζήτηση και τη δράση

Η αποδοχή του διλήμματος πως **ίσως με το ΣΥΡΙΖΑ καλύτερα**, είναι **καταστροφική** για την εργαζόμενη πλειοψηφία, υπονομευτική για την εμφάνιση μιας ενισχυμένης εκλογικά και αγωνιστικά αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς. Θολώνει την κρίση, την εμπειρία των ίδιων των εργαζομένων, απαλείφει την επώδυνη ιστορική μνήμη σε σχέση με το ζήτημα.

Για να ανοίξει από την επόμενη μέρα μια αναγκαία συζήτηση **προγραμματικού στρατηγικού κομμουνιστικού επανεξοπλισμού της αντικαπιταλιστικής αριστεράς**.

Για να ενισχυθεί η ανεξάρτητη δράση των ίδιων των εργαζομένων.

Για την εμφάνιση και ενίσχυση ενός πραγματικού αντικαπιταλιστικού επαναστατικού πόλου στην ελληνική κοινωνία.

Οι εργαζόμενοι και οι νέοι έχουν αποδείξει πάμπολλες φορές πως δεν υπολογίζουν δυνάμεις και κόστος όταν αντιλαμβάνονται πως αξίζει να δοθεί ένας σκληρός αγώνας.

Η συντηρητική ψήφος που εκφράστηκε στις 26 Μάη, και δε μπορεί να κλείσει κανείς τα μάτια σε αυτό, δε μπορεί να μεταφραστεί ως ψήφος πρόσδεσης και ενεργητικής στήριξης των εργαζομένων και της νεολαίας στις επιλογές του κεφαλαίου. Είναι ψήφος τιμωρίας και απελπισίας, απογοήτευσης και αηδίας. Γεγονός που δεν πρέπει να υποτιμηθεί, γιατί έγινε **στο έδαφος του κουρελιάσματος της αριστεράς**, στο όνομα της οποίας κάνει πολιτική ο ΣΥΡΙΖΑ.

Με όλες τις δυσκολίες και τις αντιφάσεις αξίζει να ενισχυθεί η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** στις βουλευτικές εκλογές της 7 Ιούλη. Θα πει κανείς πως είναι μια ψήφος που δε φαίνεται, σε ένα σχήμα με προβλήματα. Κανείς δεν μπορεί να πει πως δεν υπάρχουν αυτοί οι προβληματισμοί.

Για να γίνει η **συζήτηση της επόμενης μέρας με καλύτερους όρους** όμως, για το **κάλεσμα και άλλων δυνάμεων και αγωνιστών**, που με το δικό τους τρόπο θα συμβάλλουν σε αυτή την κατεύθυνση, πρέπει να δοθεί η μάχη της 7 Ιούλη με εξωστρέφεια και απαιτήσεις.

Την επόμενη μέρα όντως θα υπάρχει ανάγκη **αντιπολίτευσης**. Αντιπολίτευση δεν είναι μόνο οι αγώνες, οι

απεργίες και οι κινητοποιήσεις. Αντιπολίτευση και μάλιστα αντικαπιταλιστική και επαναστατική σημαίνει επεξεργασίες για το με ποιο πρόγραμμα, με ποιες αξίες, με ποια θεωρία και με ποιο πολιτισμό θα δοθούν οι αγώνες. Με ποιες μορφές οργάνωσης των εργαζομένων, πραγματικά **ανεξάρτητες από το κράτος, το κεφάλαιο και τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό**. Και αυτό δεν μπορούν να το κάνουν μόνοι τους οι εργαζόμενοι.

Αυτή η αντιπολίτευση θα δώσει την ευκαιρία να εμφανιστεί και μια νέα πρόταση διακυβέρνησης και εξουσίας που έχουν πραγματικά ανάγκη οι εργαζόμενοι στη χώρα. Να ενισχυθεί λοιπόν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ για να οργανώσει αυτή τη συζήτηση και τη δράση.